

Under Construction

Dirk Bracke

Bracke, Dirk
Under construction

© 2013, Dirk Bracke en Davidsfonds Uitgeverij nv
Blijde Inkomststraat 79, 3000 Leuven
www.davidsfonds.be
www.twitter.com/davidsfonds
www.facebook.com/davidsfondsuitgeverij
www.facebook.com/dirkbracke

Vormgeving: Peer De Maeyer
Foto cover: Corbis
D/2013/2952/19
ISBN 978 90 5908 503 9
NUR: 284-285
Trefwoorden: transgender, drugsverslaving, vriendschap

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ELF JAAR

1.

Andreas' hart bonkte hem in de keel. Zijn hand lag op de deursklink van Freya's kamer. Ademloos luisterde hij naar de geluiden in huis. Toen alles stil bleef, drukte hij de klink naar beneden. In zijn linkerhand hield hij twee paar kousen. Woensdagmiddag was zijn zus op ballet. Hij hoefde dus niet bang te zijn dat ze onverhoeds zou opduiken. Beneden raasde de stofzuiger. Vandaag was schoonmaakdag voor mama. Ze zou vast nog niet naar boven komen. Ze dacht dat hij op zijn kamer stripverhalen las.

Andreas was verzot op strips. De helft van zijn kast was gevuld met stapels *Kampioenen*, *K3*, *Asterix*, *Jeronimo Stilton* en *Kiekeboe*. Daarin kon hij zich verliezen. Dan vergat hij zelfs de voetbaltraining. Straks moest hij weer naar het voetbal. Het was zo koud en nat vandaag...

Papa wilde per se dat hij een sport beoefende. Andreas wilde op ballet, zoals Freya, maar dat had papa met een meewarig hoofdschudden weggewuifd. Zelfs toen Freya had verteld dat in hun groepje ook een jongen van elf jaar danste. Andreas was stikjaoloers op die jongen.

De kamer van zijn zus rook vertrouwd. Geurtjes van deodorant, lipstick, parfum... Hij was er gek op. Andreas keek door het raam. Onder hem lagen de siertuinen van de burens, gescheiden door conifeerhagen en sparren. Ver achter de tuinen en de bomen leken de gigantische flatgebouwen van het Fabiolapark tot aan de hemel te reiken. Niemand kon hem zien.

De gele muren van Freya's kamer waren bedekt met posters van Rihanna, One Direction, Astrid Bryan, Justin Bieber en een filmaffiche van *The Twilight Zone*. Boven haar bed hing een reclameposter met een blonde vrouw in een witte losse jurk in een

bloemenveld. Andreas kwam hier dikwijls stiekem op het bed zitten. Hij voelde zich er beter thuis dan op zijn eigen kamer.

Hij trok een lade van de crèmekleurige kast open.

‘Freya heeft haar groene beha aan’, mompelde hij, met een tik-keltje spijt in zijn stem. Hij legde de kousen op het bed, trok zijn trui uit, nam de hemelsblauwe beha met de witte streepjes en trok de bandjes over zijn schouder. Het kostte hem geen moeite meer om de haakjes op zijn rug vast te maken. In elke cup duwde hij een prop kousen. Voor de spiegel boven de kast drukte hij met zijn vingertoppen zorgvuldig de uitstekende kousen onder de cups en bekeek daarna tevreden zijn kleine borsten.

Andreas trok de onderste lade open en keek naar de stapeltjes broekjes. Hij verstijfde toen het stofzuigerlawaai stilviel en luis-terde gespannen. Nee, mama bleef vast beneden.

Hij duwde zijn slip met zijn broek naar beneden en pakte het lichtblauwe broekje dat mooi bij de beha paste.

‘Dit is mijn lichaam niet’, mompelde hij tegen de spiegel.

Voor de spiegel kruiste hij zijn dijen zodat zijn piemel en teelballen verstopt waren en zijn onderlijf echt op dat van een meis-je leek.

‘Dag, Emma’, zei hij.

Zijn buurmeisje in de klas heette Emma. Ze was knap. Soms zat hij stiekem naar haar te kijken. Dan genoot hij van haar fijne ge-zicht, haar blonde haar dat op haar rug viel, haar perfecte meis-jesfiguur dat al een beetje borsten had. Dan droomde hij dat hij haar lichaam kon kopen.

‘Emma’, zei hij nog eens heel langzaam, alsof hij de naam wilde proeven. Hij wilde geen Andreas meer zijn, maar Emma.

‘Je ziet er mooi uit’, glimlachte hij naar zichzelf. Zijn ogen gle-den steeds van het broekje naar de beha en dan naar zijn gezicht.

Andreas pakte de haarborstel van het tafeltje en hield hem als een microfoon voor zijn mond. Zijn achterste achteruit, zijn bo-venlijf naar de spiegel gebogen zong hij zacht *Born this way* terwijl hij zijn vrije arm als een slang voor zich uit slingerde. Het liedje

van Lady Gaga was zomaar in zijn hoofd gefloept. Lady Gaga was een bijzondere vrouw en ze had het liedje speciaal voor hem geschreven. Soms was het een moeilijke keuze of hij in zijn fantasie Lady Gaga of Emma wilde zijn.

‘Andreas!’

Hij schrok op. De stem van mama klonk akelig dichtbij. Zou ze naar boven komen?

Bliksemsnel maakte hij de beha los, stapte uit Freya’s broekje en trok zijn spullen terug aan. Hij hoorde voetstappen op de trap toen hij de beha en de kousen in de lade gooide. De kousen zou hij straks wel ophalen. Nu moest hij als de bliksem Freya’s ondergoed verstoppen. Telkens als hij de kans had, verkleetde hij zich op Freya’s kamer. Het liefst als hij alleen in huis was, maar soms kon hij zich niet bedwingen, zoals nu. Het was altijd een risico, maar de drang was sterker dan zijn verstand. In de trappenhal werd de deur van zijn kamer opengeduwde.

Broekje! dacht hij in paniek. Waar was het blauwe broekje gebleven?

‘Andreas!’ Ma was vlakbij.

Te laat om nog een lade te openen! Hij schopte het broekje onder het bed. Net op tijd. De deur ging open en mama’s verbaasde gezicht verscheen.

‘Wat doe jij in Freya’s kamer? Zoek je iets?’

‘Nee. Ik wilde gewoon even in haar kamer zijn.’ Zijn gezicht kleurde rood, voelde hij.

‘Gewoon even in haar kamer zijn?’ Mama keek om zich heen alsof er iets bijzonders was dat ze nog nooit had opgemerkt.

‘Ik ben graag op Freya’s kamer’, zei Andreas terwijl hij van onder zijn wimpers naar de vloer gluurde om zich ervan te overtuigen dat het broekje onzichtbaar onder het bed lag.

‘Waarom?’

‘Omdat het een meisjeskamer is.’

‘Een meisjeskamer’, herhaalde mama weer. Ze keek nog eens rond alsof ze de kamer nu op een andere manier zag.

‘Ik wil ook zo’n kamer.’ Andreas zag de kamer voor zich waar hij al zo lang van droomde. Pastelgroene muren, posters zoals die van Freya, pluchen knuffels op zijn hoofdkussen en reclame-affiches van Beckham- of Britney Spearsparfum. In een winkel had hij onlangs een reuzenposter met een wollig, wit poesje gezien. Die zou prachtig uitkomen boven zijn bed.

‘Een meisjeskamer zoals die van Freya?’ Mama leek niet echt verbaasd door zijn vraag. ‘Dat kan toch niet. Ik weet wel dat je het soms leuk vindt om je nagels te lakken of voor de spiegel met je haar te experimenteren, maar dat zijn toch maar kinderspelletjes.’

Andreas keek haar treurig aan. ‘Ik zou zo graag een meisje zijn’, zei hij somber.

‘Maar je bent nu eenmaal een jongen, Andreas.’ Vertederd gleeed mama met haar vingers door zijn haar.

‘Spijtig’, zuchtte hij.

Ze sloeg een arm om zijn schouder en trok hem tegen zich aan. Hij rook Burberry, het parfum dat ze op gewone dagen gebruikte. Als ze naar een feestje of een etentje moest, dan was het Chanel N°5.

De jongens in zijn klas hadden nog nooit van Chanel gehoord, maar Andreas herkende zelfs de verschillende merken van Freya en mama en hij genoot van de subtiele geuren. Op het internet kon hij uren rondkijken naar merken, mooie flesjes, prijzen...

‘Ga nu maar naar je kamer en maak je sporttas klaar.’ Ze tikte met haar vlakke hand op zijn rug.

‘Ik haat voetbal’, zei hij gelaten.

‘Doe nu maar’, zei mama. ‘Papa wil graag dat je aan sport doet. En je weet toch dat voetbal voor hem de sport der sporten is.’

‘Ja.’ Andreas sleepte zich lusteloos naar zijn kamer.

Mama kwam hem achterna. Ze greep hem bij de schouder en draaide hem naar zich toe.

‘Ik heb de indruk dat je je niet goed in je vel voelt, Andreas. Je lijkt soms zo stil, lusteloos.’ Met een vinger streek ze langzaam over zijn wang. ‘Ben je zo ongelukkig?’

‘Ja.’ Andreas wees met zijn duim naar zijn buik. ‘Omdat ik dit lichaam heb. Ik ben een meisje.’

‘Dat kan toch niet, Andreas. Je bent nu eenmaal een jongen.’

Zijn hoofd zakte verslagen op zijn borst.

Ma streek over zijn kruin. Haar ogen keken hem lang en onderzoekend aan, alsof ze hem voor het eerst zag. ‘Dat is niet...’ Haar mond aarzelde. Teder nam ze zijn hoofd tussen haar handen en duwde haar neus tegen zijn neus.

‘Ik denk dat we voor jou hulp moeten zoeken’, zei ze bijna onhoorbaar, maar beslist. ‘Ik zal er met je pa over praten en op het internet rondkijken. Misschien weet de huisarts wel waar we terecht kunnen.’

Kon iemand hem helpen? Andreas voelde zich opeens heel wat beter. Eindelijk woog zijn geheim niet alleen meer op zijn schouder.

Als mama weer beneden was, moest hij Freya’s kamer terug in orde brengen.

Shampoo en douchegel... Hij stopte ze in de toilettas. In het open kastje boven de wastafel lagen de eyeliner en lipstick van zijn zus. Zijn hand bleef aarzelend voor het kastje hangen.

Zou ik het meenemen? vroeg hij zich af. Niet om te gebruiken, maar gewoon om het in het zijvakje van zijn sporttas te hebben. Zoals andere meisjes.

‘Nee.’ Zijn gezicht betrok. Als de jongens het zouden ontdekken, gingen ze uit de bol. Vooral Niels was nu al een pest. Het flesje met blauwe nagellak stond verleidelijk achter de lipstick. Zijn ogen vielen op een schaar die zijn zus achteloos op de rand van de wastafel had achtergelaten.

Hij pakte ze vast. Zou hij het durven om zijn piemel af te knippen? Hij was toch een meisje? Wat deed hij dan met een piemel? Andreas pakte de schaar en duwde zijn broek een eindje omlaag. Hij opende de schaar. De koude, scherpe randen tegen zijn piemel deden hem huiveren. Het zou vast veel pijn doen. Secondelang

bleef hij aarzelend staan, maar toen kreeg de angst de bovenhand. De schaar tikte metalig toen hij ze terug op het marmeren blad van de wastafel legde.

Op een keer doe ik het, nam hij zich voor. Of zou mama echt iemand vinden die hem kon helpen?

Het gras op het voetbalveld leek veel groener en glanzender onder het felle licht van de hoeklampen.

Ma's blik viel weer op zijn blauwgelakte vingernagels. 'Waarom deed je dat nu?' vroeg ze opnieuw.

Andreas strekte de armen en keek naar zijn handen. 'Mijn handen zijn mooier als ze een kleurtje hebben.' Soms gebruikte hij ma's of Freya's nagellak. Hij deed telkens alsof het maar een grapje was, of een onschuldig spelletje, maar voor hem betekende het veel meer.

Mama schudde afkeurend het hoofd. 'We hadden toch afgesproken dat je het niet zou doen als je naar de training of naar school moet.'

Andreas staaarde naar de rubber vloerbedekking in de auto.

'Sorry, ik kon het niet laten.' Net voor mama hem naar de training zou brengen, had hij nog met het flesje remover in zijn handen gestaan, maar hij kon het niet over zijn hart krijgen om de nagellak weg te halen. De jongens zouden hem uitlachen, maar het was sterker dan hemzelf.

'Tot straks', zei mama. Ze wachtte met draaiende motor tot hij was uitgestapt en zijn sporttas uit de koffer had genomen.

Omdat hij tijd wilde winnen, bleef hij met de sporttas over zijn schouder kijken hoe mama de auto uit de parkeerstrook manoeuvreerde. Hij stak zijn hand op toen ze zwaaide en wegreed. Toen de achterlichten in de verte waren verdwenen, liep hij met slappende voeten langs het voetbalveld naar de kleedkamer.

'Haast je een beetje, Andreas!' riep Sven, die vlak bij de middencirkel stond. De trainer maakte een praatje met zijn collega, die net een training had afgewerkt. Sven was een dertiger met een

zwart trainingspak en een donker wollen mutsje.

De sporttas wiebelde tegen zijn rug toen Andreas op een drafje het laatste eindje naar de kleedkamer liep.

Bij de deur bleef hij staan. Binnen werd er geroepen en gelachen. De stem van Niels overstemde de anderen. Andreas kromp in elkaar. Hij haalde diep adem, sloot heel even de ogen en duwde de deur open. Het rumoer hield meteen op en alle ogen richtten zich op hem.

‘Hoi’, zei Andreas tegen iedereen en niemand. Hij zocht zich een weg tussen de sporttassen, schoenen en kledingstukken die op de vloer verspreid lagen. Vuile moddervegen en klodders zand van de U10 die voor hen hadden getraind, besmeurden de gele vloertegels. Hij had altijd zin om zich om te draaien en te vluchten wanneer hij de vieze vloer zag.

‘Ha, girly. Je bent er eindelijk!’ lachte Niels en hij keek om zich heen om te zien of de anderen hem grappig vonden.

Zonder een woord slalomde Andreas tussen de rommel naar de hoek waar nog een half metertje op de lattenbank vrij was. Gelukkig ver weg van Niels.

Hij liet de sporttas op de grond vallen en met de rug naar de anderen toe, kleepte hij zich uit. Hij trok net zijn trui over zijn hoofd toen Hendrik zijn pols greep.

‘Wat is dat? Jongens, dit moeten jullie zien!’ Als een trofee hield hij Andreas’ hand voor zich uit.

‘Laat me los!’ Andreas’ stem sloeg over terwijl hij zich probeerde los te maken, maar Hendrik loste niet.

‘Girly heeft zijn nageltjes gelakt.’

‘Nee, toch!’ riep Niels opgewonden.

De jongens krioelden als een zwerm om hem heen.

‘Er ontbreekt nog lipstick!’ riep Niels. ‘Dan is hij echt een meisje.’

‘Sorry, maar die ben ik toevallig vergeten’, piepte Milan overdreven hoog terwijl hij met nuchtere gebaartjes in zijn sporttas leek te zoeken.

De deur werd opengeduwde en Sven verscheen. ‘Zijn jullie nog niet klaar? Over vijf minuten starten we met de training!’ riep hij in de deuropening. Pas toen merkte hij de opgefokte sfeer in de kleedkamer op. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Andreas heeft zijn vingernagels gelakt!’ riep Niels en hij schaterlachte.

‘Echt?’ mompelde Sven. Hij zuchtte. ‘Nou ja, voor zover ik weet, is dat niet verboden.’ Hij keek Andreas met een gelaten blik aan. ‘Maar dan hoef je ook niet verbaasd te zijn dat de anderen dat grappig vinden.’ Hij keek om zich heen. ‘Over vijf minuten verwacht ik jullie buiten.’ Hij sloot de deur achter zich.

Andreas kleedde zich snel om. Bijna iedereen in de kleedkamer droeg een truitje van een bekende voetbalploeg. Ajax, Barcelona, Real Madrid, Bayern München... Andreas vond die kleuren te hard. Hij had een truitje van Manchester City, zachtblauw. Kompany was trouwens een mooie voetballer.

Opeens zaten er vingers aan het elastiek van zijn broekje en voor hij het beseftte, trok iemand zijn broek en onderbroek omlaag.

‘Kijk! Hij is toch geen meisje!’

Met zijn hoofd nog in zijn truitje probeerde hij zijn broek terug omhoog te trekken, maar zijn polsen zaten in een ijzeren greep.

‘Ziet iedereen het nu? Andreas is een jongen!’ Niels lachte. ‘Hoewel...’

‘Laat me los!’ snauwde Andreas.

Een fluitsignaal van het trainingsveld redde hem. Opeens had iedereen haast. Alleen Milan plofte op de bank om zijn voetbal-schoenen te strikken. Zwijgend trok Andreas zijn trainingspak aan. Hij was al bang voor straks, wanneer hij met de anderen onder de douche zou moeten.

Met de bal aan de voet bleef Thomas voor Andreas staan. Allerlei bewegingen flitsten door Andreas’ hoofd.

‘Haal die bal uit de voeten van Thomas! Tackel hem! Vooruit, Andreas! Je bent toch geen mietje!’ De stem van Sven donderde

over het gras. Andreas wist dat Sven het niet persoonlijk bedoelde. Hij riep dat ook naar andere jongens.

Opeens kwam hij in actie en de bal gleed weg voor Thomas' voet. Maar die wilde ook net trappen... Andreas gilte van de pijn toen de top van Thomas' schoen zijn enkel raakte. Hij hinkelde eerst nog op een been, maar viel toen in het gras terwijl hij met beide handen zijn enkel omklemde.

'Doet het pijn?' riep Sven, die kwam aangelopen.

'Wat dacht je?' kreunde Andreas. Hij verbeet zijn tranen. Je huilde immers niet op het voetbalveld.

'Laat eens kijken', zei Sven. Hij hurkte neer en nam de enkel voorzichtig vast. 'Het valt mee, denk ik. Probeer eens rechtop te staan.' Hij ondersteunde Andreas terwijl die voorzichtig zijn noppen terug in het gras drukte. Zijn bezorgdheid deed Andreas deugd. 'Kun je verder spelen?'

Andreas knikte stoer. Voorzichtig probeerde hij een paar passen. Het deed nog pijn, maar het zou wel lukken. De ergste pijn leek voorbij.

De bal ging heen en weer in het minipartijtje tussen verdedigers en aanvallers. Hendrik schermde de bal af toen Niels in zijn nek hijgde en met een uitgestoken been de bal probeerde af te snoepen.

'Hendrik! Hier!' schreeuwde Andreas.

Hendrik duwde met de binnenkant van zijn voet de bal in Andreas' richting.

Die pikte de bal met de wreef mee en sprintte naar het doel.

Andreas had een hekel aan de kleedkamer, de modderige velden, het opgefokte jongenssfeertje, maar met een bal spelen kon hij wel. Als het spel maar niet te ruw werd. In een flits zag hij hoe Max uit zijn doel kwam. Even be kroop hem de verleiding om gewoon naar het doel te trappen, maar dan kon Max de bal nog wegstampen. Dus liet hij Max eerst naderen en toen die naar zijn voeten dook, mikte hij de bal in het doel.

'Goede bal, Andreas!' Sven stak zijn duimen omhoog.

Andreas lachte.

‘Zo’n doelpunt!’ Als hij niet zo goed met de bal was, had Sven hem al lang uit de ploeg gezet. Het mooie doelpunt verzoende hem weer even met het voetbal. Toch waren het spel en hij niet voor elkaar gemaakt.

‘Voor een girly kun je behoorlijk voetballen.’ Uit de mond van Niels leek het zelfs een compliment. De kleren plakten hem aan het lijf en Andreas voelde zich smerig. Hoewel hij liever wachtte tot de anderen uit de douches waren, kleedde hij zich snel uit. Er waren zes douchekoppen en als hij treuzelde, zou hij moeten wachten tot er een douche vrijkwam. Waarschijnlijk was het verbeelding, maar het leek altijd alsof de jongens op een speciale manier naar zijn onderbuik keken. Alsof ze niet verbaasd zouden zijn wanneer zijn piemel er op een keer zou afvallen. Het zou de mooiste dag van zijn leven zijn...

Vlug kneep hij shampoo in zijn hand en masseerde het in zijn haar. Terwijl hij zijn haar afspoelde, wreef hij douchegel over zijn lichaam. Thuis kon hij zalig lang in bad liggen, maar in de kleedkamer kon het niet vlug genoeg gaan.

‘Waarom doe je dat?’ vroeg Ward. Hij wees naar de gelakte nagels. ‘Dat is toch voor meisjes?’

Ik ben een meisje, wilde Andreas zeggen, maar hij slikte de woorden in. Ze zouden het niet begrijpen.

Max en Niels hadden de vraag gehoord.

‘Ben je een homo?’ vroeg Niels. Deze keer leek hij niet te spotten. ‘Mijn oom is dat ook. Die woont met een vent samen.’ Hij schudde wild met zijn hoofd alsof hij het water uit zijn haar wilde slingeren.

‘Met gelakte nagels ben ik mooier’, zei Andreas.

Ze leken het antwoord te pikken, maar hij wist dat ze een volgende keer weer met hem zouden spotten.

Ook al had hij een piemel, hij voelde zich in de jongenskleedkamer niet thuis. Omdat hij altijd op zijn hoede was, hield hij zijn ogen open onder de douche.

Ongemerkt schoof Niels met zijn douchegel naar Max. Die merkte eerst niet dat Niels de gel over zijn haar uitkneep. Maar een seconde later stroomde het schuim over zijn gezicht.

‘Godver!’ schreeuwde hij terwijl hij opzij sprong. ‘Niels! Rotzak! Dat prikt!’ Met een pijnlijk gezicht wreef hij het schuim uit zijn ogen.

Iedereen lachte.

Ook Andreas trok een grimas. Hij vond het helemaal niet grappig, maar dat wilde hij niet laten merken.

Max greep nu zijn shampoo. Hendrik sloop achter Niels en klemde hem vast.

‘Max! Nu!’ riep hij. Terwijl Niels zich uit de houdgreep probeerde los te wringen, vloeide de shampoo over zijn haar.

‘Loslaten!’ riep Niels. Hij schudde heftig met het hoofd om het schuim te ontwijken.

Dat was het sein voor de anderen om een douchegevecht te beginnen. Iedereen probeerde shampoo of douchegel op een hoofd leeg te knijpen. De blote jongenslichamen duwden en trokken aan elkaar. Hendrik gleeed uit en botste tegen Andreas aan. Zonder een woord glipte Andreas uit de douche. Het spel werd te brutaal voor hem.

In de buurt van de cornervlag verzamelde Sven de rood-witte kegels die een slalomparcours hadden gemarkeerd.

Dat was leuk, dacht Andreas. Oefeningen alleen met de bal waren tof.

‘Goed getraind, Andreas!’ riep Sven terwijl hij met een torentje kegels op zijn arm naar het materiaalhoek liep.

‘Dank u!’ riep Andreas terug. Hun trainer was een toffe kerel. Hij behandelde Andreas net als de anderen, al had hij vast al gemerkt dat hij niet was zoals iedereen.

‘Tot zaterdag!’ riep Sven zonder om te kijken.

Andreas antwoordde niet meer. Zaterdag wedstrijd, dacht hij. Hij huiverde, maar niet van de kou.

Langs de zijlijn liep hij naar de parkeerplaats. Toen hij de contouren van de Audi ontdekte, begon hij te rennen. De lichten van de auto gingen aan.

Hoewel hij nog iets te jong was, schoof hij op de passagiersstoel. 'Hey, papa', zei hij en hij greep naar zijn gordel. In de auto speelde een liedje dat hij niet kende. Bij papa was het altijd ernstige radio.

'Een goede training?' vroeg papa terwijl hij de versnellingspook in eerste duwde en langzaam de parking afreed.

In de verte zag Andreas een schimmengevecht achter het kleedkamerraam. Hij was opgelucht dat hij in de auto zat.

'Was het leuk?' vroeg papa nog eens.

'Een beetje', zei Andreas eerlijk en meteen had hij spijt van zijn woorden.

Papa zuchtte en schudde bijna onmerkbaar het hoofd.

'Een beetje?' klonk het zacht verwijtend. 'Omdat het zo koud is?' probeerde hij nog.

'Nee, de jongens zijn te ruw.'

De auto stopte voor rood en papa keek hem aan. 'Voetbal is een spel voor jongens. Een duw of een trap tegen je been horen daar nu eenmaal bij. Daarom vond ik voetbal een toffe sport. Omdat ik me dan helemaal kon uitleven, me in het zweet lopen, de bal uit iemands voeten kon halen en samen met de jongens ongelooflijk blij kon zijn als we wonnen.'

Andreas keek naar de huizen die voorbijgleden. Hij had dit al zo vaak gehoord.

'Ik zou liever wat anders doen.' Zijn blik ging nu naar de voorruit zodat hij een glimp van papa's gezicht kon zien.

'Zoals?' vroeg papa terwijl hij langzaam de rij auto's volgde die over het kruispunt reed.

'Ballet. Jazzdans. Toneel. Rope skipping', somde hij voor de vuist op.

'Zaterdag is het wedstrijd', ontweek papa zijn vraag.

'Tegen Beveren', zei Andreas.

'Ha, Beveren. Daar speelde ik vroeger ook tegen. Dat waren al-

tijd pittige wedstrijden. Word je opgesteld?’

‘Nee.’ Andreas moest altijd wachten tot iemand zich kwetste of hij mocht het laatste kwartier het veld op, wanneer er niets meer te verliezen of te winnen was. Hij was goed met de bal, maar hij speelde te soft.

‘Hij is bang dat zijn haar in de war geraakt’, had Niels’ vader hem eens toegeroepen, en vreemd genoeg was Andreas daar niet eens boos om geweest. Misschien omdat die vader gelijk had...

‘Met jouw techniek zou je altijd in de ploeg moeten staan. Alleen moet je leren vechten voor een bal.’

‘Dat zou ik wel kunnen.’

‘O ja?’ Ondanks het drukke verkeer keek papa hem verbaasd aan.

‘Als ik een meisjesslipje mag kopen.’

Papa’s gezicht vertrok in een kramp.

‘Kijk uit!’ gilde Andreas toen de remlichten van hun voorligger onverwacht aanfloekten.

‘Godver!’ Papa trapte hard op de rem. Ze stopten op een paar centimeters van de achterbumper en Andreas vloog met een ruk tegen de gordel aan.

‘Dat was op het nippertje’, zei papa opgelucht.

In de schemering zag Andreas hoe de chauffeur in de achteruitkijkspiegel keek en zijn middelvinger opstak.

‘Loser!’ gromde papa. Zijn vingers trommelden zenuwachtig op de bovenkant van het stuur, terwijl hij wachtte tot zijn voorligger vertrok.

‘Rijden we hierlangs?’ vroeg Andreas toen ze de Begijnestraat inreden.

‘Het is niet eens een grote omweg en dan zijn we van die etter verlost. Die middelvinger was nergens goed voor.’

‘En?’ Andreas wist dat hij het beter eerst aan mama had gevraagd. Die begreep het niet helemaal, maar toch voelde hij dat ze zijn drang om een meisje te zijn beter kon begrijpen.

‘En wat?’ vroeg papa, hoewel hij verdomd goed wist waar het gesprek was stilgevallen.

‘Ik wil een meisjesslipje kopen. Dan zal ik echt mijn best doen om in de ploeg opgesteld te worden.’

‘Maar een meisjesbroekje? Waarom? Wat maakt dat uit? Niemand ziet het toch?’

‘Voor mij is het heel belangrijk’, zei Andreas overtuigd. Papa reageerde minder negatief dan hij had verwacht.

‘Je gaat het toch niet aantrekken als je moet trainen? De jongens zullen je pesten.’

Het klonk verrassend positief. Had mama misschien al met hem gesproken?

‘Natuurlijk niet’, zei Andreas. ‘Gewoon om thuis te dragen of op school. Als ik geen gym of zwemmen heb’, voegde hij er haastig aan toe.

Papa stuurde zwiingend zijn auto door de drukte naar de Parklaan. Aan zijn linkerzijde lag het park waar de boomtoppen in het duister verdwenen. Andreas had altijd een onrustig gevoel als hij het park in het donker zag. Er hing dan iets dreigends overheen. Maar nu voelde hij zich opgelucht. Zou hij ook om een jurk vragen? Het moest zalig zijn om in een jurkje rond te lopen.

2.

De zoete geur van de joint vulde de kamer. Elvire zat op haar knieën voor het raam. Ze keek naar de straten en de parkeerplaats, acht etages lager. In de Astridlaan was vast een auto-ongeluk gebeurd, want de lichten van een rij auto’s bewogen niet en het blauwe flikkerlicht van een politieauto zwaaide al een hele tijd tussen de bomen. Op de vensterbank blonk het mobieltje dat ze vorige week voor haar elfde verjaardag had gekregen. Steeds weer gingen haar ogen naar de auto’s beneden en dan weer naar het mobieltje. Het was een goedkope Samsung, maar ze was er gelukkig mee. Ze kon er zelfs foto’s mee nemen.

Stuurde niemand haar eens een berichtje? Ze had iedereen in de klas haar nummer gegeven. Elvire kwam overeind en pakte haar mobieltje.

De flat ademde armoede en grauwheid uit. De meubels kwamen uit de kringloopwinkel en onderaan de muren hing het behangpapier los. Het plafond was ooit wit geweest, maar was nu bruin berookt.

Haar pa was weggegaan toen Elvire twee was, maar ze miste hem niet. Ze was nu eenmaal niets anders gewend dan samen met ma te leven. Vroeger was ze jaloers op andere kinderen die met de auto naar school werden gebracht of die vertelden over vakantie-reizen.

Als kind had Elvire gedroomd dat ma op een dag met een rijke man zou trouwen. Dan zou ze altijd nieuwe kleren dragen en op een eigen gitzwart paard rijden. Een jaar geleden had ze beseft dat het met ma nooit luxe zou worden. Ma werkte soms als poetsvrouw, stond regelmatig in het bureau van de bijstand en hielp al eens als dienstster in een café. Een behoorlijk deel van het geld was bestemd voor sigaretten, drank, stappen en wiet. Af en toe had ma een vriend die bleef slapen. Meestal waren het kerels die een leven leidden zoals dat van ma. Ma vond hen dan ook maar voor een poosje leuk.

Ma zat op de oude, kunstleren bank. Haar benen waren gespreid en er lag een *Privé* op haar schoot. Met slome bewegingen likte ze af en toe aan haar vinger om een blad om te slaan. Haar haar zat in een knot, maar er hingen slierten haar los tegen haar magere gezicht, dat gegroefd en verweerd was. Ze zag er ouder uit dan dertig. Af en toe nam ze een diepe haal van de joint, liet de rook in haar mond hangen, inhaleerde en blies dan de rook tussen haar getuite lippen weg. Soms tikte ze met haar wijsvinger de as in de asbak, die naast haar op de bank stond.

Elvire snoof de geur op. Ze had zich al dikwijls afgevraagd wat er zo geweldig aan was. Het maakte ma altijd rustig en soms glim-

lachte ze zomaar alsof ze aan iets moois dacht. Het was vast lekkerder dan een Mars of een doosje M&M's.

'Wat doe je?' vroeg ma toen ze merkte dat Elvire een foto van haar nam.

'Fotograferen. Niemand belt me en ik wil iets met mijn mobieltje doen.'

'Verwijder die foto maar', zei ma terwijl ze verder in haar tijdschrift bladerde. 'Niemand hoeft te zien dat ik een joint rook.'

'Ik zal hem heus aan niemand laten zien', zei Elvire verontwaardigd. 'Ik wil gewoon een foto maken.'

Ma vloekte toen er as op haar pull viel. Met de vlakke hand sloeg ze die weg en ze vloekte nog eens toen ze een schroeigaatje ontdekte.

'Is het lekker?' vroeg Elvire. Ze richtte haar mobieltje op ma.

'Wat?'

'Een joint', zei Elvire terwijl ze afdruckte.

'Ik word er rustig van.'

'Mag ik eens proeven?'

'Jij? Je bent pas elf.'

'Ik wil weten hoe het smaakt. Please!' Elvire liet zowel haar stem als haar gezicht smeken. 'Een keertje.'

Ma keek naar de halve joint tussen haar vingers. 'Nu ja, waarom niet? Neem deze maar, dan rol ik er zelf een nieuwe.'

Bijna eerbiedig nam Elvire de joint uit ma's vingers en zoog wat rook naar binnen.

'Lekker?' vroeg ma.

'Ik weet het nog niet. Het prikt in mijn mond.' Ze nam een nieuwe trek.

In het keukentje liep het afwaswater weg in de afvoer. Aan de randen van de gootsteen bleef grijs schuim plakken en Elvire veegde het weg met een vaatdoek. Daarna droogde ze de borden en het bestek af. Reggie had pizza met champignons meegebracht

en ma had hem in vieren verdeeld. Twee stukken voor Reggie, de rest voor hen.

Reggie was een losse vriend die ma soms oppikte. Meestal bleef hij een paar dagen en verdween dan tot ma hem weer ontmoette in een of ander café en het opnieuw een tijdje liefde voor de eeuwigheid was.

‘Klaar!’ riep Elvire en ze draaide zich om.

Op de bank zat ma wat onderuitgezakt. Reggies hoofd lag op haar schoot en zijn benen bengelden losjes over de leuning. Haar vingers gingen vluchtig heen en weer over zijn voorhoofd en soms blies ze een paar haartjes weg die voor zijn ogen vielen.

‘Je moet de blikjes nog opruimen.’ Ma wees met haar hoofd naar de vier lege blikjes pils die Reggie had samengeknepen. Dat deed hij altijd, alsof hij wilde demonstreren hoe sterk hij wel was.

Reggie was jaren jonger dan ma. Elvire vond het meestal fijn als hij er was. Hij verbrak de sleur en ma was dan altijd opgeruimd en verliefd. Tot de volgende ruzie. Dan pakte hij met veel kabaal zijn spullen in. Spullen die in twee Aldizakken pasten.

Onderdanig pakte Elvire de blikjes en gooide ze in de vuilniszak, die tegen het aanrecht leunde. Voor de schijn liet ze haar hand nog eens over het tafelblad gaan om de laatste kruimels weg te vegen.

‘Ma, je beloofde me een jointje als ik de tafel afruimde en de vaat deed.’

‘Is ze niet een beetje te jong om al stickies te roken?’ vroeg Reggie. Het klonk niet afkeurend, alleen verwonderd.

‘Misschien wel’, zei ma. ‘Maar zo’n kind is nu eenmaal nieuwsgierig. Rol jij er eentje voor haar, schat?’

‘Ik lig prima’, gromde Reggie met gesloten ogen.

‘Als je het doet, gaan we naar mijn kamer’, beloofde ma.

Meteen gingen zijn ogen open en ze liet uitdagend haar tong over haar onderlip glijden.

Ze gaan seks hebben, ging het door Elvires hoofd. ‘Eerst een joint voor mij. Dat heb je me beloofd.’

‘Ja, ja’, zei Reggie. Hij veerde overeind, greep naar zijn jas en diepte er een pakje tabak, kingsize vloeitjes en een plastic zakje cannabis uit op.

‘Mag ik het zelf proberen?’ vroeg Elvire.

‘Kun je dat?’ Reggie gooide zijn aansteker op tafel.

‘Ik heb toch al vaak gezien hoe jullie dat doen.’

Reggie liep naar de bank, pakte ma’s hand en trok haar overeind. ‘Dan hoeven we geen tijd te verspillen.’

Elvire wachtte tot de deur van de kamer dicht was. Toen pakte ze een vloeitje dat ze op tafel openspreidde. Ze verdeelde een lijntje tabak over het vloeitje en legde er kleine plukjes cannabis op. Voorzichtig pakte ze het vloeitje vast en likte aan de kleefrand. Ze sakkerde toen een gedeelte van de tabak op tafel viel en ze pakte een nieuw vloeitje.

Elvire glimlachte tevreden toen ze na een derde poging de joint kon aansteken. Ze liet zich op de bank zakken en met gesloten ogen haalde ze de rook in.